

ת"פ 3657/09 - בעניין: מדינת ישראל - תביעות ש"י, המאשימה נגד אילן בן חמו הנאשם 1, שלמה מרזן, הנאשם 2

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3657-09 מ.י. יחידת תביעות ש"י נ' ישראל ואח'

בפני כבוד השופטת חגית מאק קלמנוביץ

בעניין: מדינת ישראל - תביעות ש"י

ע"י ב"כ עו"ד נהלה גניה המאשימה

נגד

1. אילן בן חמו הנאשם 1

הנאשם 1 ע"י עו"ד דוד הלוי

2. שלמה מרזן

הנאשם 2 ע"י עו"ד דוד עמר הנאשם 2

הכרעת - דין

הרקע וההליך

1. **הנאשמים מואשמים בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש והנאשם 2 גם בעבירות איומים והיזק לרכוש במזיד**, בכך שביום 19.4.09 בשעה 12:15 נהג מר ש. ו. (להלן: "המתלונן") אחרי מונית, בה נהג נאשם 1 ושעמו נסע נאשם 2 (להלן - מרזן). בעת הנסיעה, התנהלו בין המתלונן לנאשמים חילופי דברים שגלשו לקללות, וכשהמתלונן עצר בצד הדרך, כדי להוריד נוסע שהיה עמו, עצרו הנאשמים את רכבם, ירדו ממנו, ניגשו לרכב המתלונן, והנאשם 2 החל להכות את המתלונן דרך חלון הרכב, חבט באמצעות אגרופיו בפניו, בחזהו ובבטנו. נהג המונית עמד מאחור, צעק וקילל את המתלונן, ובהמשך הצטרף ותקפו בכך שחבט בו באגרופו וירק עליו. במקביל לקח הנאשם 2 את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן, זרקו מספר פעמים על הקרקע עד שנשבר, ובשלב מסוים הגיעו למקום שני נערים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, הצטרפו לנאשמים ותקפו גם הם את המתלונן. בהמשך, איים הנאשם 2 על המתלונן באמרו לו: **"הייתי אונס אותך ורוצח אותך, אם לא**

עמוד 1

היו פה אנשים". למקום הגיע מ. ר., שעצר כדי להרגיע את האווירה, אך נאשם 2 איים עליו כשאמר לו **לזוז מהמקום ואם לא, הוא יכה גם אותו**. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות של ממש מעל עין שמאל, נפיחות על לחי ימין וחבלות על בית החזה מימין, ומשקפי הראיה שלו נשברו. במעשיהם תקפו הנאשמים את המתלונן, גרמו לו לחבלות של ממש, והנאשם 2 אף איים בכוונה להקניט או להפחיד שלא דין וגרם נזק לרכוש במזיד.

2. בתשובתם לכתב האישום כפרו הנאשמים במיוחס להם.

הנאשם 1, נהג המונית, בעבירות המיוחסות לו, וטען כי עצר בככר לילדים שעברו במעבר חציה, ורק העיר למתלונן להמתין בסבלנות, אך המתלונן צעק לעברו: **"מה אתה רוצה להרוויח כסף במונה ולכן את רוצה לנסוע לאט, אני יכול להוציא עליך פתקים שלא תסע יותר"**, והעיר לו הערות גזעניות **"פרנק פרח"** **"יא פרנק, חרא"**. הנאשם 1 איפשר למתלונן לעקפו, הוריד נוסעת מרכבו, וכשהבחין במתלונן החונה ברחוב, שאלו לפשר אמירותיו ונזף בו על התנהלותו בכביש. גם הנאשם 2 העיר למתלונן, ובתגובה המתלונן השיב להם: **"למרות שיש לי זקן, גם אני יודע להרביץ"**, התכוון להתקרב לנאשם 2 והחלו חילופי דברים. הנאשם 1 תפס את דלת המתלונן כדי למנוע ממנו לצאת ולהכות את הנאשם 2, אך המתלונן תפס בידו של הנאשם 2 ועיקם אותה, ולמקום הגיעו נערים שזהותם לא ידועה, תקפו את המתלונן והלכו. הנאשם 1 מאשר כי ירק באוויר, אך כופר כי תקף את המתלונן, וטוען כי המתלונן הכה בו והוא רק ניסה להרגיעו.

הנאשם 2 טען בתשובתו כי לאחר חילופי הדברים במונית בין הנאשם 1 למתלונן, המתלונן עצר בצד הדרך, יצא לעברם, והחל לתקוף את הנאשם 1, והנאשם 2 רק אחז בידו על מנת שלא ימשיך לתקוף. כתוצאה מכך נפל הפלאפון של המתלונן, אך הנאשם 2 לא תקף את המתלונן, לא חבט בו ולא ירק עליו, ונערים שהגיעו למקום הם שתקפו את המתלונן, כך שהמתלונן נפגע מהם ולא מהנאשם 2. למקום הגיע גם מ. ר., והנאשם 2 ביקש ממנו לא להתערב ולהתרחק, ללא שהנאשם 2 איים עליו.

ראיות המאשימה

3. מ. ר. מ. ו. - העיד כי כשהלך ברחוב מתחת לבית הוריו, ראה שהמתלונן עצר והוריד טרמפיסט (ראה עמ' 8 ש' 16-17 לפרו'), ולאור היכרותם מהישיבה ומבית הכנסת, שוחחו עמו מספר דקות מחלון הרכב. הנאשמים שהגיעו במונית, עצרו סמוך לרכב המתלונן, בחור גבוה יצא מהמונית ותקף את המתלונן, וגם נהג המונית (הנאשם 1) ירד מהמונית, הצטרף לתוקף ותקף את המתלונן:

"הגיעה מונית. ירד משם בחור גבוה והתחיל לצעוק עליו ולתקוף אותו, להגיד לו כל מיני דברים, להרביץ לו ואחר-כך נהג המונית עצר, זה שישב לדי הנהג היה הבחור הגבוה שירד, ואז נהג המונית, תוך כדי שהשני הרביץ לו, גם נהג המונית ירד וגם הוא תקף באותה צורה והצטרף לשני למאבק".

(ההדגשות שלי - א.ז.)

ראה: עמ' 8 ש' 26-29 לפרו'.

4. לדבריו, לאחר שהראשון תקף את המתלונן בתחילה מצד הנהג, הוא עבר לצד שלייד הנהג והמשיך לתקפו גם משם, הוציא מהרכב את הפלאפון וזרקו לארץ מס' פעמים עד שנשבר:

"בהמשך אחרי כמה דקות של תקיפה, התוקף... הגיע לצד השני של הרכב, איפה שהכסא שלייד הנהג, הוא הוציא את הפלאפון מהרכב או מהיד של הנהג המתלונן... זרק את זה על הכביש, והפלאפון לא נשבר, הוא תפס את זה שוב וזרק את זה שוב על הכביש, יותר חזק, ואז זה נשבר... תוך כדי המשקפיים של ויינברג גם נשברו... ראיתי אותם שבורים אצל ו. בידיים אחרי כל האירוע."

ראה: עמ' 9 ש' 23-28 לפרו'.

כשהצטרף לתקיפה גם נהג המונית, תיאר ולעס כיצד הנאשמים תקפו יחד את המתלונן:

ש. כשאתה אומר שנהג המונית הצטרף לבחור שישב לידו ואתה מתאר שתקפו את הנהג, תאר מה בדיוק עשה נהג המונית. איך הוא תקף?
ת. היו שני אנשים, נהג מונית ותוקף, דהיינו שלכל אחד יש שני ידיים אז זה אומר שהיו שם 4 ידיים שתקפו, אני ראיתי 4 ידיים תוקפות בערך באותה צורה, כל אחד בדיוק איך ומה ואיזה תנועה, שמאל או ימין קודם, אני לא זוכר. שניהם תקפו אותו ב-4 ידיים.
ש. אתה יכול לזהות באולם ביהמ"ש מי הנהג ומי הבחור שישב ליד?
ת. נהג המונית הוא אדם ידוע בבית"ר עלית, מצביע על הנאשם המבוגר, והשני היה התוקף." .
(ההדגשות שלי א.ז.).

ראה: עמ' 10 ש' 1-7 לפרו'.

5. ו. העיד כי כשהנאשמים תקפו מבעד לחלון את המתלונן בראשו במכות בידיים ובאגרופים, אחד מהם ירק על המתלונן (עמ' 9 ש' 1-6 ועמ' 14 ש' 1 לפרו'), אלא שאינו ידע מי מהם היה היורק (ראה עמ' 9 ש' 11 ועמ' 9 ש' 14 לפרו'), והשניים תקפו אותו כ"שהוא יושב בתוך הרכב ליד ההגה, החלון שלו היה פתוח עד הסוף, וחצי גוף עליון של הנהג היה גלוי וחשוף למאבק...בעקר מכות עם הידיים והאגרופים, היה שם יריקה בפנים, לא יודע מהפה של מי זה יצי, אבל זה מה שראיתי" (ראה עמ' 8 ש' 32 עד עמ' 9 ש' 4 לפרו'). כן ציין כי המתלונן שהוכה ע"י שניהם, "לא יכול היה לעשות כלום, הוא היה בתוך הרכב, לא היה משוחרר כדי לעשות משהו... הוא היה סגור במקום שלו... לא היה יכול להתגונן" (שם ש' 17-21 לפרו').

גם בחקירתו הנגדית הבהיר ו. כי המתלונן לא הרביץ בחזרה, אלא: "הוא ישב כמו שפוט וקיבל את מה שקיבל." (ראה עמ' 12 ש' 27 לפרו'). ו. גם התקשר באירוע למשמר האזרחי של בית"ר והזעיקו למקום (ראה עמ' 11 ש' 8 לפרו').

6. כן העיד ו. כי שני אופנועים הגיעו ואחד מהם הצטרף לתוקפים: "תוך כדי התקיפה, למקום הגיע אופנוע עם 2 רוכבים... הרכוב האחורי... הצטרף לשניים שתקפו, כאילו בא לצידם, כאילו הוא אחד מהם, לא יודע בדיוק מה עשה, לא שמתי לב." (ראה עמ' 8 ש' 26-29 לפרו')

7. מר ש. ו., המתלונן, העיד כי נהג ברכבו תחילה אחרי המונית, שנסעה לאט, וצעק לנהג המונית: "סע יותר מהר, יש לך לקוח לכן אתה נוסע לאט כי המונה דופק" (ראה עמ' 18 ש' 24). לדבריו, נהג המונית המשיך לנסוע לאט ובמעבר החציה נתן לילדים לעבור, המתלונן צעק לעברו שוב: "סע יותר לאט, המונה דופק יא פרענק פארח" (ראה עמ' 18 ש' 26), ששמעו ספרדי פושטק (פרחח), והמשיך בנסיעתו. כשעצר להוריד טרמפיסט, החל לשוחח עם ו., והנאשמים שהגיעו אליו החלו לצעוק עליו "למה צעקת פרענק פארח חרא", אך המתלונן לא השיב (שם ש' 33-34 לפרו'). הנאשם 2 הגיע לימין הרכב, החל להכותו גם משם וכשהכניס ידו, המתלונן תפסה והנאשם 1 הצטרף לתקיפה מצד ימין, ירק עליו ונתן לו בוקס:

"ואז ש. הגיע לצד שמאל שלי והתחיל לתת לי מכות. באמצע הכניס את היד תפסתי לו את היד ולא נתתי לו להמשיך לתת לי מכות. ואז אחרי שניה עזבתי אותו והמשיך לתת לי מכות, פוצץ לי את המשקפיים, הגיע נכנס לקח לי את הפלאפון וזרק לי אותו על הרצפה ושבר לי אותו. בין לבין אילן גם כן נתן לי יריקה בפנים ובוקס בפנים."

ראה: עמ' 19 ש' 1-3 לפרו'.

כן הבהיר המתלונן כי הנאשם 1 הגיע אליו מצד שמאל והנאשם 2 הגיע אליו מצד ימין, שניהם צעקו עליו, והנאשם 2 פתח את הדלת מצד ימין והחל להכותו עד שהמתלונן תפס את ידו, וכשעזב אותה המשיך הנאשם 2 להכותו, והנאשם 1 נותן לו יריקה בפנים ובוקס בפנים.

מר ו. המתלונן העיד על האופן בו הנאשם 2 תקפו ושבר את משקפיו והפלאפון שלו:

"התחלתי לדבר עם ו., העד שהעיד כאן לפני, באמצע שאני מדבר איתו, מגיעים אלי ברמזור שניהם ביחד, שלומי ואילן הנאשמים, ואילן מתחיל לצעוק עלי, שלומי מגיע מהצד השני, פותח את הדלת מהצד השני ומתחיל לתת לי מכות. וככה נתן לי מכות כל הזמן, הנוסע שלידי כבר ירד. אילן הגיע לצד שלי ושלומי מצד ימין שלי. שניהם התחילו לצעוק עלי, לא זוכר מה, למה צעקת פרענק חרא, אמרתי שאני לא מוציא מילים מלוכלכות מהפה שלי. ואז שלומי הגיע לצד שמאל שלי והתחיל לתת לי מכות. באמצע הכניס את היד תפסתי לו את היד ולא נתתי לו להמשיך לתת לי מכות. ואז אחרי שניה עזבתי אותו והמשיך לתת לי מכות, פוצץ לי את המשקפיים, הגיע, נכנס, לקח לי את הפלאפון וזרק לי אותו על הרצפה ושבר לי אותו". בין לבין אילן גם כן נתן לי יריקה בפנים ובוקס בפנים. ישבתי ברכב, הרכב נעול שלא יוכל לפתוח לי אותו שוב, החלון היה פתוח, ואז הוא יכול היה להרים את הצ'ופצ'יק ולהיכנס מהצד השני.

(ההדגשות שלי - א.ז.)

ראה: מעמ' 18 ש' 30 עד עמ' 19 ש' 6 לפרו'.

8. גם בחקירתו הנגדית, הדגיש המתלונן כי נהג המונית תקפו באגרוף ויריקה: "ש. נעבור לשלב השני, בו אם אני מבין נכון, מה שעשה נהג המונית זה נתן לך אגרוף ויריקה, כלומר בכל מה שקשור לאלימות, זה הדבר שאתה מייחס לו? ת. כן. לאילן" (ההדגשה שלי - א.ז. ראה עמ' 24 ש' 27-29 לפרו') וחזר והבהיר כי קיבל ויריקה עם רוק "אני קיבלתי ויריקה, יכול להיות שהוא עשה 'טפו' ויצא רוק, אבל אני בכל אופן קיבלתי ויריקה" (ראה עמ' 25 ש' 29-30 לפרו', ההדגשה שלי - א.ז.)

באשר לנאשם 2, הבהיר המתלונן כי תפס את ידו כדי לבלום את תקיפתו "כהגנה עצמית, הוא רצה לתת לי בוקס בפנים אז תפסתי לו את היד" (עמ' 26 ש' 34 לפרו'), והוסיף בהמשך כי את עיקר המכות קיבל משלומי (הנאשם 2) (ראה עמ' 20 ש' 12 לפרו').

9. כן העיד המתלונן כי למקום הגיע אופנוע, ממנו ירד בחור שנתן לו בוקס בפנים ובחזה וברח (ראה עמ' 19 ש' 22-23 לפרו').

10. על הנזק שנגרם לו בעיקר מהנאשם 2 העיד המתלונן:

"...הייתי בטראומה כל היום אבל נזק פיזי לא קרה לי חוץ מהמשקפיים והפלאפון.
ש. ראיתי תעודה רפואית שהוגשה לביהמ"ש, מה זה התעודה הזאת? מראה לך את התעודה. התעודה מיום 19.4.09, בשעה 17:41, למה הלכת לרופא אותו יום?
ת. כאב לי מהמכות בפנים ובחזה.
ש. אני רואה פה שכתוב ממצאים: סימני חבלה מעל עין שמאל, רגישות בזיכנומא בעין שמאל, עין ללא אודם, נפיחות קלה על לחי ימין. ממה כל זה נובע?
ת. מהמכות שקיבלתי.
ש. ממי?
ת. בעיקר משלומי.

(ההדגשות שלי א.ז.)

ראה: עמ' 20 ש' 11-3 לפרו'.

בנוסף הוגשה תעודה רפואית מחדר מיון של מכבי שירותי בריאות ת/1, המתעדת את הנזק הנ"ל.

11. המתלונן הכחיש כי פתח את הדלת ותקף מי מהנאשמים, אך הודה כי תפס, כהגנה עצמית, את ידו של הנאשם 2 שהכניסה לרכבו, ובהתייחס להודעתו במשטרה הבהיר כי במצבו הבעייתי מול שניהם לא התגונן, אלא רק המתין שהתוקפים יסיימו:

"ת...אמר לי שהם טוענים שתקפתי אותם כשהם פתחו את הדלת ולא היה כזה דבר.
ש. אתה אמרת לפני ביהמ"ש שתפסת את היד של שלומי, למה תפסת לו את היד?
ת. הגנה עצמית. הוא רצה לתת לי בוקס בפנים אז תפסתי לו את היד.

עמוד 5

ש. אחרי זה אתה שחררת את היד של שלומי והוא המשיך לתת לך מכות, מה עשית? איך הגבת? נתת לו להכות אותך?

ת. כן.

ש. למה? למה לא התגוננת שוב כמו שתפסת לו קודם את היד?

ת. כי אמרתי, יאללה, תסיימו, תנו לי מכות ותנו לי ללכת, חשבתי לעצמי. ראיתי שהם שני אנשים, שניים על אחד אף פעם לא מצליח. תגמרו איתי ותנו לי ללכת."

(ההדגשות שלי - א.ז.)

ראה: מעמ' 20 ש' 33 עד עמ' 21 ש' 6לפרו').

גם בחקירתו הנגדית כפר המתלונן כי ניסה לצאת מרכבו או לפתחו (ראה עמ' 25 ש' 12 לפרו'), והבהיר: "רציתי שיסיימו וזהו זה, אני לא נוהג להרביץ ולתקוף אנשים" (שם ש' 15 לפרו').

12. כן אישר המתלונן בעדותו בביהמ"ש את דבריו במשטרה, כי הנאשם 2 איים עליו ואמר לו: "הייתי אונס ורוצח אותך, אם לא היו פה אנשים ותמונות" (ראה עמ' 22 ש' 7-8 לפרו').

13. מ.ר. העיד כי עבר סמוך לאירוע, וראה כיצד נאשם 2 תקף את המתלונן באגרופים:

"ש. אתה ראית את גבם?

ת. כן, בהתחלה וגם את הפנים אחר-כך. אני מתייחס לנאשם שלומי מרזן, שאני ראיתי אותו מתקיף.

ש. באיזו צורה הוא התקיף?

ת. אגרופים. לשאלת בית המשפט איפה התקיף, אני עונה למיטב זכרוני באזור

(ההדגשה שלי - א.ז.)

החזה".

ראה: עמ' 30 ש' 3-6 לפרו'.

כן העיד כי הנאשם 2 גם איים על ר. ושבר את הטלפון הנייד של מתלונן:

"מרזן אמר לי: "תלך, כי גם אתה תקבל מכות", הוא לקח את הטלפון שלו...

ש. הלכת?

ת. לא, אולי התרחקתי קצת. מרזן לקח את הפלאפון של הנהג, זרק את זה על הרצפה אח"כ הרים את זה זרק את זה עוד הפעם על הרצפה והטלפון נשבר".

(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: עמ' 30 ש' 8-12 לפרו'.

והעיד כי גם הנאשם 1 היה בחוץ ליד הנאשם 2 (ראה עמ' 30 ש' 19 לפרו'), וגם הגיע בחור עם אופנוע שהכה את המתלונן ועזב (שם ש' 19 לפרו').

14. גם בהודעתו במשטרה, שהוגשה בהסכמה, אמר ר. כי ראה **שהנאשם 2 הכה את המתלונן "באגרופים ומכות עם הידיים דרך חלון הנהג שהיה פתוח והמכות היו בחזה"** (ת/5 ש' 5-6), וגם איים על ר. עצמו שיזוז אחרת יקבל מכות, לקח את הפלאפון של המתלונן וזרקו על הרצפה מס' פעמים עד שנשבר ללא תקנה (שם ש' 8-13).

גרסאות הנאשמים

15. **נאשם 1**, נהג המונית, העיד כי בהגיעו למעבר חציה בצומת, עצר ונתן לילדים לעבור. המתלונן, שנסע אחריו העליבו בצעקות: **"יא פרענק יא חרא, אתה רוצה להרוויח במונה"** (ראה עמ' 31 ש' 26 לפרו'), ובהמשך, לאחר שהנאשם 1 הוריד את הנוסעת ממוניתו, וראה שהמתלונן חונה ברחוב, הוא ניגש אליו, העיר לו על דבריו, והוויכוח ביניהם לא כלל אלימות פיזית או יריקה, אלא **"התווכחו, באמת לא ירקתי עליו עשיתי לו טפוח באוויר ירקתי עליו"** (ראה עמ' 31 ש' 28-31 לפרו'). בהמשך ניגש גם הנאשם 2 שיצא אח"כ מהמונית, הצטרף לנאשם 1 והעיר למתלונן על דיבורו, אך המתלונן אמר לו: **"אעפ"י שיש לי זקן, אני יודע להרביץ"** (ראה עמ' 32 ש' 4-7 לפרו'), וניסה לרדת מרכבו, הנאשם 1 מנע ממנו לרדת וחסם את ידית הדלת, אך המתלונן נתן לו אגרוף: **"עצרתי רק את הדלת וחסמתי אותה בידית שלא יצא, שלא יפתח את הדלת. היה וויכוחים רק, לא היה שום.. רק מילולי בפה, אח"כ הוא בא תפס ואני לא יודע עם זה היה בכוונה או לא, אבל ו. נתן לי אגרוף..."**, אח"כ הגיעו בחורים, ש"ירדו מאופנוע, ראו שיש ויכוחים בפה ביני לבין שלומי לבין ו., התחילו לתת בו מכות, לקחו לו את הפלאפון, משקפיים לא ראיתי" (ראה עמ' 32 ש' 7-12 לפרו'). הנאשם 1 טוען כי לא הגיב, וכשהגיעו ו. ור., הנאשמים עזבו. לדבריו **"למחרת הלכתי לחפש אותו לבקש סליחה"** וניסה לפייס את המתלונן בבית הכנסת (ראה עמ' 32 ש' 15-24 לפרו'). לטענתו, הנאשמים לא תקפו, אלא התקיפה בוצעה על ידי האופנוענים האלמונים שהגיעו, שייתכן שגם שברו את הפלאפון והמשקפיים של המתלונן (ראה עמ' 35 ש' 15-17 לפרו').

16. **הנאשם 2** העיד כי הזדעזע מהערות המתלונן לנאשם 1: **"בגלל שהמונה עובד אתה נוסע לאט"**, מכך שלמרות שהנאשם 1 עצר לחציית הילדים, המתלונן עקף במעבר החציה וכמעט דרס ילדים, ומהקללה שהפליט המתלונן **"פרייק חרא, וגם לי יש פיאות וזקן ואני יודע להרביץ"** (ראה עמ' 36 ש' 32-33 לפרו'). לכן, כשהנאשם 1 עצר להוריד את נוסעת המונית, והמתלונן עצר לידם, ירד הנאשם 2 מהמונית יחד עם הנאשם 1, והוא זה שפנה למתלונן בטענות, אך לא היכה אותו במכות אגרוף ולא שבר את חפציו (ראה עמ' 37 ש' 5-7 לפרו'), אלא המתלונן תפס את ידו, וכשהנאשם 2 ניסה לחלצה, ייתכן ומבלי משים פגע במתלונן. בשלב זה הנאשם 1 החל במריבה מילולית עם המתלונן כדי למנוע הסלמה עם הנאשם 2 (ראה עמ' 37 ש' 5-9 לפרו'), ורוכבי האופנוע שהגיעו, הם שנתנו למתלונן מכות אגרוף ושברו לו את הטלפון הנייד (ראה עמ' 37 ש' 10-11 לפרו'), וכך העיד:

"אני פניתי אליו ואמרתי לו: "למה אתה מדבר בצורה כזאת לכן אדם מכובד בעיר". והוא בן המכובדים בעיר. דיברתי אתו בצורה שהוא עומד עם האוטו בירידה, הגובה של החלון הגיע לי לאזור אמצע החזה כי אני גבוה, דיברתי אתו והערתי לו על זה שהוא מדבר לאילן. דיברתי אתו אולי עם הידיים, עם תנועות ידיים. והוא, במובן שדיברתי עליו, תפס לי את היד ועיקם לי אותה. עיקם, ממש עיקם אותה. אני רציתי להגן על עצמי, ניסיתי לשחרר את היד ואולי כתוצאה מזה הוא קיבל אגרופי לחזה או לפניו או סטירה. אגרופי בטוח לא, כי אני לא נותן אגרופים לאנשים. אולי כתוצאה מזה הוא קיבל מכה בחזה או בלחי, לא יודע, ואז מיסטר אילן בא, הצלחתי להוציא את היד שלי והלכתי אחורה, ואז אילן בא והתחילה מריבה מילולית ביני לבין ו. ואילן מנע את המריבה. אז הגיעו שני נערים רכובים על אופנוע, אף אחד מהם לא ירד מהאופנוע ואף אחד מהם לא הוריד את הקסדה, אני בעצמי לא הצלחתי לזהות אותם, הם נתנו לו מכות, אגרופים, שברו לו את הטל, למשקפיים אני לא יודע מה קרה, ובשלב הזה אדון ר. הגיע לתמונה ואז אילן אמר להם שילכו, הם נסעו, ואנחנו גם עלינו למונית ונסענו."

ראה: עמ' 37 ש' 1-12 לפרו'.

17. בהודעתו במשטרה ת/3 עמ' 2 ש' 33-34, הכחיש הנאשם 2 כי איים על המתלונן.

דיון והכרעה

18. מעדויות המתלונן ועדי התביעה הוכח כי הנאשמים תקפו את המתלונן בידיהם במכות ובאגרופים, ובנוסף הנאשם 2 גם שבר את הטלפון הנייד של המתלונן ומשקפיו ואיים על המתלונן.

המתלונן ועדי התביעה ו. ור'. הותירו עלי רושם מהימן. יתר על כן, בעדויות הנאשמים עולים פרטים התומכים בהן וקושרים את הנאשמים לביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

הנאשם 1 - מתן אגרופי בפניו של המתלונן וביריקה בפניו.

19. העד ו., שנכח במקום, ושוחח עם המתלונן עד הגעת הנאשמים, העיד על המכות שהיכה הנאשם 2 בידי את המתלונן מבעד לחלון הרכב, ועל הצטרפות הנאשם 1 אליו, שלא הסתפק בתגובה מילולית אלא הצטרף באופן פיזי לתקיפה באגרופים: "תוך כדי שהשני (נאשם 2 - א.ז.) מרביץ לו, גם נהג המונית ירד וגם הוא תקף באותה צורה והצטרף לשני למאבק" (ראה עמ' 8 ש' 28-29 לפרו', ההדגשה שלי - א.ז.). עדות ו. אמינה בעיני, שכן הוא נזהר בדבריו, ניסה לדייק ונמנע מלהעיד על דברים שלא ראה במו עיניו, ולמרות שראה יריקה, הבהיר כי אינו יכול לומר מי מהנאשמים ירק (ראה עמ' 9 ש' 10 לפרו'), וכך גם לגבי שבירת המשקפיים, שלא ראה מי שברם, אולם עמד על כך שראה כי נהג המונית תקף והיכה את המתלונן (ראה עמ' 9 ש' 11 לפרו') ואת שני הנאשמים מכים אותו ב- 4 ידיים, וגם העד ר. ראה שהנאשם 2 היכה אותו באגרופים.

20. גם המתלונן העיד כי קיבל מהנאשם 1 "בוקס לפניו" (ראה עמ' 8 ש' 28-29 לפרו') ויריקה. עדותו אמינה ועדיפה עלי מעדות הנאשם 1, שכן המתלונן לא ניסה להשחירו, אלא ציין במפורש שעיקר החבלות נגרמו ע"י הנאשם 2: "בעיקר משלומי" (ראה עמ' 20 ש' 10-11 לפרו'), והבהיר כי ביחס לנאשם 1 מדובר בבוקס

עמוד 8

ויריקה (ראה עמ' 24 ש' 28-29 לפרו'). עדותו נתמכת בעדות ו..

21. לעומת זאת, הנאשם 1 ניסה להרחיק עצמו מכל המיוחס לו, הכחיש כי מי מהנאשמים נתן למתלונן אגרוף, בניגוד לעדויות עדי התביעה, ומסר גרסה המטילה את כל האחריות על האופנוענים (ראה עמ' 35 ש' 15-17 לפרו'), לרבות מתן האגרוף למתלונן ושבירת משקפיו (ראה עמ' 37 ש' 10-11 לפרו').

22. טענת הנאשם 1 כי המתלונן והעדים ו. ור. טפלו עליו עלילה, אינה עולה בקנה אחד עם עדותו, לפיה הם **"מכירים אותו ואנחנו מתפללים הרבה ביחד... אין לי שום דבר עם אף אחד"** (ראה עמ' 35 ש' 8 לפרו'), המעידה כי אין מצדם כל מניע להפלילו או לטפול עליו עלילה, ולפיכך עדותו זו דווקא תומכת באמינותם. כמו"כ הנאשמים לא הוכיחו טענתם המשותפת כי העדים רקמו כביכול עלילה נגדם, אלא טענו זאת בעלמא. מאידך, הכחשתם הגורפת של הנאשמים את תקיפת הנאשם 1 במכות ואגרופים סותרת את עדויות כל עדי התביעה, שהבחינו בעדויותיהם בין חלקו של הנאשם 1 בתקיפה שהיה קטן מחלקו של הנאשם 2 (ראה עמ' 35 ש' עמ' 35 ש' 5 לפרו'), ואת מכלול העדויות המעידות יחד כי שניהם תקפו את המתלונן במכות בידיהם.

מאידך, מעדות הנאשמים עולה כי חרה להם על 1 ההעלבות הגזעניות שהטיח המתלונן בנאשם 1, בשל נסיעתו האיטית, הנאשם 1 העיד בפירוש כי נפגע ונעלב, וגם הנאשם 2 העיד כי כעס על דבריו הבוטים של המתלונן והלך להעיר לו, כך שהנאשמים עזבו את המונית וניגשו למתלונן ברכבו, על מנת לבוא עמו חשבון, שהתבטא באלימות תוך כדי שימוש בדרך.

מכל מקום, גם אם מלכתחילה אם לא היה בכוונת הנאשמים להכות את המתלונן, כל עדי התביעה העידו כי הם היכו אותו, והתעודה הרפואית ת/5 תומכת בכך שהוכה. המסקנה העולה ממכלול העדויות היא שחילופי הדברים של הנאשם 2 עם המתלונן הולידו מיד הטחת מכות ואגרופים מצד הנאשם 2 כלפיו, שעבר לצידו השני של הרכב, לקח מתוכו את הפלאפון של המתלונן ושברו, ובמקביל הנאשם 1 הגיעה לדלת הנהג, והכה במכת אגרוף את המתלונן ואף ירק על פניו.

עדות הנאשמים אינה אמינה משום שהם סותרים עצמם בנקודה מהותית.

23. בנוסף, עולות סתירות מהותיות בין דברי הנאשמים לבין עצמם וביניהם. בעוד הנאשם 2 טען בתשובתו לכתב האישום כי כשעצרו, המתלונן יצא לעברם מהמונית והיכה אותם, בביהמ"ש הוא העיד כי הוא שיצא מהמונית ופנה לעבר המתלונן, ושהנאשם 1 הצטרף אליו. מנגד, הנאשם 1 העיד כי יצא ראשון לעבר רכב המתלונן, ורק דיבר עם המתלונן שהיה ברכב, ואף מנע מהמתלונן לצאת מרכבו, כך שהנאשמים סותרים עצמם מיניה וביה בנקודות מהותיות, ואינם אמינים.

כמו"כ עדות הנאשם 2 כי הוא ניגש ראשון למתלונן, מתיישבת היטב עם עדות ו., ועדות המתלונן, אך סותרת את עדות הנאשם 1 שטען כי הוא ניגש ראשון למתלונן, הנסתרת גם בכל שאר העדויות ולא ניתן לסמוך עליה. כך שהמסקנה המתבקשת ממכלול העדויות היא כי הנאשם 2 ניגש ראשון למתלונן והנאשם 1 הצטרף אח"כ לנאשם 2.

24. כאן המקום לציין כי טענת הנאשם 1 כי המתלונן תקפו ונתן לו אגרוף **"ו. נתן לי אגרוף"** (ראה עמ' 32 ש' 10 לפרו'), בתחילה סויגה על ידו בהודעתו במשטרה **"לא אגרוף ממש, אבל מכה עם היד שלו"** (ראה ת/2

עמ' 2 ש' 30), ובהמשך גם בעדותו בביהמ"ש: **"לא יודע אם זה היה בכוונה או בלי כוונה"** (ראה עמ' 33 ש' 23 לפרו'), כך שאפילו אם התקבלה, נשמט ממנה היסוד הנפשי של המתלונן, משלא הוכח כי התכוון לתת מכה. ואולם טענתו זו נסתרה בעדויות כל עדי התביעה, ואני דוחה אותה, מאחר ואיני מאמינה לנאשם 1 וגם לא סביר בעיני שהמתלונן הכלוא ברכב במצב נחות חסר הגנה, כששניים תוקפים אותו מצדיו, יתקוף מי מהנאשמים. לא זו אף זו, מעדות ו. עולה כי המתלונן הותקף ע"י שני הנאשמים כשהוא לכוד ברכב, אינו יכול לצאת, ולא יכול היה במצבו זה להתגונן כהלכה, והנאשם 1 אף העיד כי מנע מהמתלונן לצאת מרכבו (ראה עמ' 32 ש' 7 לפרו'), כשגם הנאשם 2 אמר בהודעתו במשטרה כי: **"אילן תפס את הדלת, כדי שהוא לא יצא מהרכב"** (ראה ת/3 עמ' 1 ש' 9), אך לא טען בשום מקום כי המתלונן הכה את הנאשם 1. בנסיבות אלה אני דוחה את טענת הנאשם 1 כי המתלונן תקפו, ואיני מאמינה לו.

יריקת הנאשם 1 על המתלונן

25. עדות המתלונן, כי נהג המונית ירק עליו (ראה עמ' 19 ש' 3 לפרו' ועמ' 24 ש' 28 לפרו'), נתמכת בעדות העד ו., שראה יריקה לפניו, והגם שאמר כי לא ראה מי ירק על המתלונן, העיד בוודאות כי ראה יריקה לפניו:

"היה שם יריקה בפנים, לא יודע מהפה של מי זה יצא, אבל זה מה שראיתי. ש. מי ירק עליו? ת. לא יכולתי לראות מהפה של מי זה יוצא...בהודעה שלך מיום 22.4.09 ש' 5, אתה אומר: "הנהג אח"כ יצא גם נתן לש. מכות וירק עליו" עכשיו אמרת שלא יכולת לראות. ת. אני לא זוכר מי ירק.... כשאני דיברתי עם השוטר, התחלתי לדבר איתו על התוקף, המשכתי אח"כ לדבר איתו על נהג המונית שהצטרף לתקיפה, ואז אמרתי לו שהיתה שם יריקה, הוא צירף את זה לזה האחרון שדיברנו עליו, דהיינו נהג המונית."

ראה: עמ' 9 ש' 15-3 לפרו'.

26. עדות הנאשם 1 בביהמ"ש כי רק עשה "טפו" באוויר: **"לא ירקתי עליו עשיתי לו "טפו" באויר ירקתי עליו"** (ראה עמ' 31 ש' 28-31 לפרו'), ובהודעתו במשטרה טען: **"אני מודה, אני ירקתי באויר לכיוון שלו ללא רוק"** (ראה ת/2 עמ' 2 ש' 17 - ההדגשה שלי- א.ז.), נסתרת בעדויות המתלונן ו.. משהודה הנאשם 1 כי ירק לעבר המתלונן, והמתלונן מאידך העיד כי קיבל יריקה בפניו, והעד ו. העיד כי ראה את היריקה נפלטת על פני המתלונן (הגם שלא ראה מי היוורק), הוכח בפני כי היתה יריקה של ממש, ואני מאמינה למתלונן. מנגד, איני מאמינה לנאשם 1, כי יריקתו "טפו טפו" היתה רק באוויר.

לפיכך אני קובעת כי הנאשם 1 תקף את המתלונן גם בכך שירק עליו.

27. כמו"כ טענת הנאשם 1 כי לא תקף ולא ירק, עומדת בסתירה לעדותו כי למחרת חיפש את המתלונן כדי לבקש סליחה, שהרי אם לטענתו לא, תקף מדוע נדרשה סליחתו מהמתלונן.

הנאשם 2 - תקיפה באגרופים, איומים והיזק לרכוש במזיד

28. התקיפה - המתלונן ועדי התביעה ו. ור'. העידו כי הנאשם 2 תקף את המתלונן. ו, שנכח בסמוך, תיאר אותו "כבחור גבוה" זיהה אותו כמי שיזם את התקיפה והמכות בידיים (ראה עמ' 8 ש' 26 לפרו'), והעד ר. העיד כי מדובר בתקיפה באמצעות אגרופים (ראה עמ' 30 ש' 6 לפרו'). כן העיד ר. כי הנאשם 2 גם איים עליו לבל יתקרב אחרת יקבל מכות (ראה עמ' 30 ש' 8 לפרו'), והמתלונן העיד כי בנוסף לכך שהנאשם 2 תקפו, הוא גם איים על ר. (ראה נ/2 עמ' 2 ש' 17-18 ועמ' 22 ש' 8 לפרו'), ושבר את משקפי המתלונן. ו. ור. גם העידו כי הנאשם 2 גם שבר את הפלאפון של המתלונן (שאינו נשוא כתב האישום), והמתלונן העיד כי הנאשם 2 היכה אותו.

29. הנאשם 2 טוען כי היכה את המתלונן, כתוצאה מהגנה עצמית:

"אני רציתי להגן על עצמי, ניסיתי לשחרר את היד, ואולי כתוצאה מזה הוא קיבל אגרוף לחזה או לפני או סטירה. אגרוף בטוח לו כי אני לא נותן אגרופים לאנשים. אולי כתוצאה מזה הוא קיבל מכה בחזה או בלחי, לא יודע".

(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: עמ' 37 ש' 5-7 לפרו'.

ואולם לטענת הגנתו העצמית של הנאשם 2 אין בסיס, שהרי מעדויות שלושת עדי התביעה עולה בבירור כי הוא תקף את המתלונן והכה בו בידיו באגרופים, והמתלונן העיד כי תפס את ידו של נאשם 2 שהכניסה לרכבו כהגנה עצמית, כדי למנוע ממנו להמשיך להכות בו בעודו סגור ברכב. גם העיד כי הנאשם 1 מנע מהמתלונן לצאת מדלת רכב הנהג. בנסיבות אלה המתלונן הוא שהיה זקוק להגנה עצמית ולא הנאשם 2, שתקפו יחד עם הנאשם 1 כלוא ברכבו, וטענת הנאשם 2 כי כדי לשחרר ידו קיבל במקרה המתלונן מכת אגרוף או סטירה ממנו, אינה יכולה להוות הגנה עצמית. עדות הנאשם 2 אינה אמינה בעיני שכן היא מגמתית, ומנסה לגמד את מעשיו, ועומדת בסתירה גמורה לעדויות כל שלושת עדי התביעה האמינים עלי. המתלונן היה במצב נחות כשהוא כלוא ברכבו ומותקף משני צדיו במכות ע"י הנאשמים, והנאשם 1 מונע בעדו פיזית לצאת. לפיכך, טענת הנאשם 2, כי מעשיו נועדו להגנה עצמית, לא רק טעונה ראייה, שכן **הנטל מוטל על כתפיו** והוא לא הרימו, אלא מעדויות עדי התביעה ומעדויות שלו עולה כי הוא שיזם את הפנייה למתלונן (ו.: עמ' 8 ש' 26, עמ' 12 ש' 11 לפרו') והוא שנטל חלק פעיל ביותר ועיקרי במכות למתלונן ובהסלמתן (ר.: עמ' 30 ש' 6 לפרו'). לפיכך, לא עומדת לו טענת הגנה עצמית גם אם המתלונן תפס את ידו, שכן המתלונן פעל מתוך הגנה עצמית מפניו. בנסיבות אלו קובע סעיף 34 י' לחוק העונשין התשל"ז-1977: **"אין אדם פועל תוך הגנה עצמית, מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים."**

30. המתלונן העיד מיזמתו כי אחז ביד הנאשם 2 לאחר שהכניסה לרכבו להכותו, ועל מנת שיפסיק לחבול בו, אולם כשהרפה ממנו, לא זו בלבד שהנאשם 2 לא הכיר לו טובה על כך והפסיק, אלא המשיך להכותו מכות נמרצות וגם שבר את משקפיו: **"תפסתי לו את היד ולא נתתי לו להמשיך לתת לי מכות. ואז אחרי שניה עזבתי אותו והמשיך לתת לי מכות. פוצץ לי את המשקפיים"** (ראה עמ' 19 ש' 2-1 לפרו', ההדגשה שלי - א.ז.). במצב דברים זה, העיד המתלונן, כי כל שנותר לו במצבו הנחות ובלית ברירה, הוא להמתין לסיום המכות: **אמרתי: "יאללה תסיימו, תנו לי מכות ותנו לי ללכת"** (ראה עמ' 21 ש' 5-6 לפרו'), ועדות המתלונן בעניין זה

נתמכת בעדות ו: "הוא ישב כמו שפוט וקיבל את שקיבל" (ראה עמ' 12 ש' 27 לפרו').

31. יתירה מכך, אלימות הנאשם 2 הופנתה גם לחפצי המתלונן: שבירת משקפיו והפלאפון, שהנאשם 2 זרקו מס' פעמים לארץ עד שנשבר, התנהגות המבטאת את פרץ אלימותו הבלתי נשלט של הנאשם 2 בדרכים שונות, כעולה מעדויות עדי התביעה, ובעניין שבירת משקפיו והפלאפון של המתלונן, אני מאמינה למתלונן.

32. טענת הנאשם 2 כי רוכבי האופנוע הם היחידים שהיכו את המתלונן אינה לא אמינה. בביהמ"ש העיד כי האופנוענים הכו את המתלונן בעודם רכובים על האופנוע וכשהקסדה על פניהם (ראה עמ' 37 ש' 10-9 לפרו') אולם בהודעתו במשטרה תיאר מצב אחר: "הגיעו שני ילדים בני 15 בערך, ירדו מהאופנוע" (ראה ת/3 עמ' 1 ש' 9 עמ' 2 ש' 10 - ההדגשה שלי א.ז.), כן התקשה להגיב לשאלת בית המשפט מדוע בחר לצלם דווקא את לוחית הרישוי של המתלונן ולא את מספר לוחית הזיהוי של האופנוע (ראה עמ' 37 ש' 20 לפרו'), שלטענתו הם שהיכו את המתלונן. לא זו אף זו, הנאשם 2 אף נסה ללמד זכות על האופנוענים: "אלה לא בריונים, אלה ילדים" (ראה עמ' 37 ש' 25 לפרו'). בנוסף, בעוד הנאשם 2 טען בתשובתו לאישום כי המתלונן שעצר רכבו, יצא לעבר הנאשמים והחל לתקפם, והנאשם 2 רק אחז בידו כדי שלא ימשיך לתקוף (ראה עמ' 5 לפרו' מיום 11.7.11), בעדותו בביהמ"ש הוא העיד כי שני הנאשמים הם שירדו מהמונית אל המתלונן, הנאשם 2 דיבר עמו עם תנועות ידיים, והמתלונן "תפס לי את היד ועיקם לי אותה" (ראה עמ' 37 ש' 1-5 לפרו' מיום 1.1.12), כך שגרסתו משתנה, לא עקבית ואינה אמינה.

33. מנגד, גירסת עדי התביעה, כי הנאשם 2 תקף את המתלונן, עקבית וחד משמעית. כבר בהודעותיהם במשטרה טענו זאת: ר. אמר: "שלמה מרזן היה בחוץ ונתן לו אגרופים" (ראה ת/5 עמ' 1 ש' 7-5), וגם העיד על כך בביהמ"ש: "אני מתייחס לנאשם שלומי מרזן, שאני ראיתי אותו מתקיף" (ראה עמ' 30 ש' 4-5 לפרו'), כן התייחס למקום הפגיעה: חזה המתלונן (ראה עמ' 30 ש' 6 לפרו'). דבר התואם את דברי הנאשם 2 לגבי המכה שנתן, כביכול, בטעות למתלונן (ראה עמ' 37 ש' 7 לפרו').

34. גם המתלונן תיאר זאת בשתי הודעותיו במשטרה, בראשונה: "שלומי התחיל להרביץ לי ונתן לי אגרופים בפנים בלב ובבטן" (ראה נ/2 עמ' 1 ש' 12-13) "תוך כדי שלומי ממשיך לתת לי בוקסים, באיזה שהוא שלב הגיע בחור נוסף עם אופנוע" (ראה נ/2 עמ' 1 ש' 15-16), ובשניה: "הוא נתן לי בוקס, מגן על עצמי שלא יתן עוד בוקס, עזבתי, המשיך לתת מכות" (ראה נ/3 ש' 4-6). המתלונן העיד גם בבית המשפט על תקיפת הנאשם 2: "אילן מתחיל לצעוק עלי, שלומי מגיע מהצד השני, פותח את הדלת מהצד השני ומתחיל לתת לי מכות. וככה נתן לי מכות כל הזמן" (ראה עמ' 14 ש' 22 לפרו').

35. גם העד ו. מציין בעדותו בביהמ"ש כי הנאשם 2 "הגבוה" ירד מהרכב, החל לצעוק ולתקוף והמשיך גם כאשר הצטרף אליו נהג המונית (ראה עמ' 8 ש' 26-27 לפרו'). כאמור, עדות ו. מהימנה בעיני, מאחר שנזהר ונמנע להעיד נגד הנאשם 2 על דברים שלא ראה. לדוגמא למרות שהמתלונן מייחס לנאשם 2 את שבירת המשקפיים, אליה אתייחס בהמשך, העד ולעס מציין בהגנותו כי ראה את המשקפיים שבורות, אך אינו יודע מי עשה זאת (ראה עמ' 15 ש' 1 לפרו'). גם ר. נמנע מלייחס בוודאות את שבירת המשקפיים לנאשם 2 וציין כי

המידע הגיע לאזניו מפי המתלונן, אך לא ראה זאת מכלי ראשון. אשר על כן עדויות עדי התביעה אמינות עלי מעדויות הנאשמים שניסו לגמד ולצמצם חלקם. מששוכנעתי כי הנאשם 2 היכה את המתלונן, ודחיתי את טענתו לפיה פעל מטעמי הגנה עצמית, **אני קובעת כי הנאשם 2 תקף את המתלונן.**

הנאשמים כמבצעי עבירות בצוותא חדא

36. ראשית, עדויות הנאשמים כי הנאשם 1 מנע מהמתלונן לצאת מרכבו, כשעפ"י עדויות עדי התביעה הנאשמים תקפוהו, מלמדים כי הנאשמים פעלו בצוותא, אולם גם לשיטת הנאשם 1, שלדבריו מנע מהמתלונן לצאת מהרכב, עולה כי הוא בבחינת מבצע בצוותא במעשה התקיפה של הנאשם 2 שהכה בו, אפילו אם הנאשם 1 לא הכה במתלונן או ירק עליו (וזאת בניגוד לקביעתי). כמו"כ, הנאשם 1 הודה כי ייתכן ופגע בלי כוונה במתלונן (ראה עמ' 37 ש' 7 לפרו'). במצב דברים זה הוא אחראי לכל מעשי התקיפה, בנוסף לתקיפתו הישירה באגרוף וביריקה.

שנית, אמנם המתלונן והעדים ו. ור. העידו כי הנאשם 2 נטל חלק פעיל יותר מהנאשם 1 בתקיפת המתלונן (ראה עמ' 8 ש' 26 לפרו' ועמ' 30 ש' 6 לפרו'), אך בכך שמנע מהמתלונן לצאת מהרכב ולברוח, הנאשם 1 שותף גם למעשי התקיפה היותר חמורים שביצע הנאשם 2.

שלישית, העד ו. העיד כי ראה את ידי שני הנאשמים מכים את המתלונן.

37. סעיף 29(ב) לחוק העונשין התשל"ז (להלן - החוק) קובע דין אחד למבצע ולמשתתף עמו בביצוע העבירה: **"המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקא מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".**

סעיף 29(ב) לחוק פורש בפסיקה כמצריך שותפות ביסוד העובדתי וביסוד הנפשי של העבירה, כפי שציין כב' הנשיא ברק (כתוארו אז) בע"פ 2796/95 פלוני נ' מ"י פד"י נא (3) 388, 397. בענייננו מתקיים היסוד העובדתי, בכך שממכלול העדויות עולה כי הנאשם 1, עצר את המונית בקרבת המתלונן והצטרף לנאשם 2 שתקף את המתלונן, ותקפו, מנע מהמתלונן לצאת מהרכב ובכך חשף אותו למכות של הנאשם 2, ובכך הוא שותף לכל מהלך ותוצאות עבירת התקיפה. לא כל שכן שמעדויות עדי התביעה עולה כי גם הנאשם 1 תקף ישירות באגרוף וירק על המתלונן, לפיכך מדובר בנאשמים שחברו יחד במעשי התקיפה, ומשני צידי המתלונן, על מנת ללמדו לקח.

היזק לרכוש במזיד

38. שבירת המשקפים - אמנם העד ו. אינו יודע מי שבר את משקפי המתלונן, והוא ראה אותם שבורים "אחרי שהמונית הלכה" (ראה עמ' 14 ש' 32 עד עמ' 15 ש' 2 לפרו'). גם העד ר. לא ראה כיצד נשברו, ובהודעתו במשטרה אמר כי ראה את המשקפיים שבורות, אך לדברי המתלונן במשטרה, הם נשברו מהמכות: "ראיתי את ש. ו. בתוך הרכב שהוא בלי משקפיים. עפ"י דברי ו. נשברו לו המשקפים בעקבות המכות" (ראה ת/5 עמ' 13).

2 ש' 11-12), והמתלונן גם העיד מפורשות כי הנאשם 2 שבר ופוצץ את משקפיו, ולאחר מכן גם את הפלאפון: **"המשיך לתת לי מכות, פוצץ לי את המשקפיים, הגיע נכנס לקח לי את הפלאפון"** (ראה עמ' 19 ש' 1-2 לפרו').

39. שבירת הפלאפון - עדי התביעה אמינים עלי גם לגבי נסיבות שבירת הנאשם 2 את הפלאפון. אמנם בהודעתו ניסה הנאשם 2 לגלגל אשמה זו על האופנוען: **"אחד מהנוסעים שבר לו את הפלאפון וגם את המשקפיים"** (ראה ת/3 עמ' 1 ש' 1-2) וכן גם בעדותו בבית המשפט (ראה עמ' 37 ש' 11 לפרו'). גם הנאשם 1 טען כך בהודעתו במשטרה: **"ש. האם שלומי שבר את הנייד שלו? ת. לא. זה אחד מהנערים שהיו על האופנוע"** (ראה ת/2 עמ' 2 ש' 25-26), אולם בעדותו בבית משפט עלו סדקים, שכן בתחילה היה בטוח בעצמו שהאופנוענים שברו הפלאפון (ראה עמ' 32 ש' 10-12 לפרו'), אך בהמשך הסתייג ולא היה בטוח בכך: **"אמרתי לפני, שלא ראיתי מי שבר לו את המשקפיים ואת הפלאפון, אולי אלה עם האופנוע"** (ראה עמ' 35 ש' 17 לפרו') (ההדגשה שלי א.ז.), כשמנגד המתלונן והעד ב. תיארו כבר בהודעותיהם במשטרה כיצד בדיוק הנאשם 2 שבר את הפלאפון, כלומר, עדות הנאשם 1 מזגזגת גם כאן. מאידך, המתלונן מתאר: **לפני שהם נסעו שלומי הגיע אלי, לקח לי את הפלאפון, זרק על הרצפה ושבר לי אותו, הערת חוקר: מבחין בפלאפון מסוג telit בצבע כסף שבור** (ראה נ/2 עמ' 1 ש' 21-22), בהודעה נוספת במשטרה ציין המתלונן: **"שבר את הפלאפון בוודאות"** (ראה נ/3 עמ' 1 ש' 4-6). גם העד ר. מסר בהודעתו במשטרה כי הנאשם 2 הוא ששבר את הפלאפון: **"שלומי לוקח את הטלפון של מר ש. ו. וזרק את הטלפון על הרצפה"** (ראה ת/5 ש' 12-13). בעדותם בבית המשפט העידו המתלונן ור. בתוקף כי הנאשם 2 שבר את הפלאפון, המתלונן העיד: **"הגיע נכנס לקח לי את הפלאפון וזרק לי אותו על הרצפה ושבר לי אותו"** (ראה עמ' 19 ש' 2-3 לפרו'), ור. העיד: **"מרזן לקח את הטלפון של הנהג, זרק את זה על הרצפה אח"כ את זה זרק את זה עוד הפעם על הרצפה והטלפון נשבר"** (ראה עמ' 30 ש' 11-12 לפרו'), ומכלול עדויות עדי התביעה תומכות בגרסת המתלונן באשר לשבירת משקפיו והפלאפון שלו ע"י הנאשם 2.

40. הנאשמים ירדו מהמונית כשהם נחושים לטפל במתלונן עקב הערותיו הבוטות, והלא ראויות, ובפועל פעלו באלימות ותקפו אותו, כשהנאשם 2 הבהיר בעדותו עד כמה חרו לו דברי המתלונן, ובכך עשו בניגוד לחוק דין לעצמם. אשר על כן, לאור העדפתי את גרסת עדי התביעה, להם אני מאמינה, כנגד גרסותיהם המזגזגות, הסותרות, המגמתיות, המגמדות של הנאשמים, שאינן אמינות עלי, והמרחיקות אותם ממעשיהם, אני קובעת כי הנאשם 2 שבר במזיד את הפלאפון של המתלונן.

41. איומים - המתלונן אמר בהודעתו במשטרה: **"שלומי גם איים עלי ואמר הייתי אונס ורוצח אותך"** (ראה נ/2 עמ' 2 ש' 17-18) הנאשם 2 כפר בהודעתו במשטרה כי איים על המתלונן (ראה ת/3 עמ' 2 ש' 33-34). המתלונן העיד על כך בבית המשפט: **"אם אמרתי, כנראה שזה היה"** (ראה עמ' 22 ש' 8 לפרו'). בעניין האיומים נמנע ב"כ הנאשם 2 לחקור נגדית את המתלונן. הימנעות זו פועלת לחובת הנאשם 2, ומשכך אני מקבלת את גרסת המתלונן לאשורה. איני רואה פגם בכך שהמתלונן נזקק להיזכר בדבריו במשטרה אודות האיומים, שכן הוא חווה טראומת אלימות פיזית בסיטואציה מפחידה וקשה מצד 2 הנאשמים, וכן חלפו כ-3 שנים עד עדותו בביהמ"ש. אולם גם ר. שאמר בהודעתו במשטרה כי הנאשם 2 איים גם עליו: **"מרזן שלומי צעק גם עלי שאני יוזן, אחרי**

זה הוא יתן לי גם מכות" וגם בעדותו בביהמ"ש אמר זאת: "תלך, כי גם אתה תקבל מכות" (ראה עמ' 30 ש' 8-9 לפרו'). והעד ר. כי התרחק (ראה עמ' 30 ש' 11 לפרו'). אמנם כתב האישום אינו מייחס לנאשם עבירת איומים כלפי ר., אך עדות ר. על איומי הנאשם 2 כלפיו, ותומכת בעדות המתלונן על האיומים כנגדו, ואני מאמינה למתלונן ולר. כי הנאשם 2 לא רק תקף ושבר, אלא גם איים, ומכאן שפעל באופן בלתי נשלט על התנהגותו.

אשר על כן אני קובעת כי הנאשם 2 איים על המתלונן.

היעדר איתור וחקירת הקטין שתקף מהאופנוע

42. ערה אני לביקורת הסניגורים על אופן היעדר איתור חקירת האופנוענים, שאחד מהם נתן במהירות מכה למתלונן ועזב, ובכך תרם את חלקו. ואולם, אין בכך כדי להפחית מחומרת מעשי הנאשמים, שתקיפתם הייתה עיקרית, ולא התרשמתי כי הגנתם נפגעה מכך, מה עוד שמהעדויות עלה קושי לאתר את האופנוענים, שכן העדים לא הצליחו לזהותם, והנאשם 2 העיד כי האופנועים חבשו קסדות שהסתירו את הפנים, ולכן לא זוהו. אך עיקר המחדל כאן הוא מצד הנאשמים, שכן הנאשם 2 העיד כי צילם את רכב המתלונן, אך לא טרח לצלם את מס' רישוי האופנוע, ובכך מנע במו ידיו אפשרות לאתרם, במיוחד לאור טענת הנאשמים כי רק האופנועים תקפו, שנסתרת ואינה אמינה, כשהם מצדם נמנעו לאפשר איתורם. לאור זאת, על הנאשמים לבוא בטענות לעצמם שלא טרחו להותיר תיעוד לאיתור האופנועים, או לא זימנו אותם עפ"י הפרטים שמסר המתלונן בהודעתו ת/5. אם אכן סברו שהאופנועים גרמו לחבלות ולנזק המתלונן. מכל מקום, תקיפת המתלונן באגרוף ע"י הבחור שירד מהאופנוע הייתה תוספת מינורית לתקיפתם הממושכת של הנאשמים במתלונן, והמתלונן העיד כי חלקו של הנאשם 2 היה העיקרי. לפיכך, אין לפניי ראיה המצביעה על כך שתרומת האופנוען הייתה משמעותית וניכרת, ומכל מקום אין בתקיפת האופנוענים כדי לפטור את מעשי התקיפה והעבירות של הנאשמים, ובוודאי שלא להעביר את האחריות בגינה לכתפי מי מהאופנוענים, שנתן מכה אחת ועזב.

באשר לטענה כי כנראה בוצע מסדר זיהוי לקטין לאור דברי המתלונן בהודעתו במשטרה ת/5, כי ראה את פניו של הקטין שככל הנראה כבן 16, ראשית, לא הוכח כי היה מסדר זיהוי, בדיון הודיעה המאשימה כי אין בפניה חומר חקירה המעיד על כך, שנית, בתשובתה מיום 15.1.12 הודיעה המאשימה כי מתיק החקירה לא עולה כי מופיע מסמך המצביע כי בוצע זיהוי באלבום תמונות. שלישית, הגם שמן הראוי היה לחקור את הנערים על האופנוע, ולאור ת/4, לא התרשמתי כי נפגעה הגנת הנאשמים, גם אם הקטין מהאופנוע הוסיף מכה למתלונן.

מנגד, העדים שאותרו מסרו עדויות מוצקות ואמינות המתייחסות במישרין למעשי שני הנאשמים, וממכלול העדויות שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים תקפו את המתלונן, והנאשם 2 גם איים עליו ושבר את הפלאפון ואת משקפיו.

היקף החבלות שנגרמו למתלונן

43. לטענת המאשימה יש לייחס לנאשמים עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין: "**התוקף חברו וגורם לו חבלה של ממש - דינו מאסר שלוש שנים**". עיון במסמך הרפואי ובעדות המתלונן מעלה

עמוד 15

תהיות האמנם נגרמה למתלונן חבלה של ממש? המתלונן פנה לרופא פנימי ביום 19.4.09 בשעה 17:41, קיבל הפניה לחדר מיון (חוות דעת מסומנת "ת/1"), וד"ר מנשה שובי ציין את ממצאיו:

"תלונות - בריא בד"כ, לפני מספר שעות הוכה על ידי מכות אגרוף בפנים, נחבל באפו ואיזור הלחי עין, וכן מכות באיזור החזה והבטן, ללא איבוד הכרה סובל מכאב בראש. ממצאים - סימני חבלה מעל עין שמאל, רגישות בזיכגומא משמאל, עין ללא אודם, נפיחות קלה בלחי ימין בחזה לב קולות סדירים, ריאות נקיות, סימני חבלה קלים על בית החזה מימין, בטן רכה ללא רגישות, גפיים תקינות".

(ההדגשות שלו א.ז.)

44. לאור הממצאים דלעיל הופנה המתלונן בדחיפות לחדר המיון, על מנת לבצע הדמיית פנים לשלילת שבר. בעדותו בבית המשפט התייחס המתלונן לחבלות שנגרמו לו ותיארן באופן מינורי:

**"ש. כמה זמן נמשך השלב הזה שגם שני הנאשמים, גם שלומי וגם אילן וגם הבחור שבא עם האופנוע, השלב של המכות כמה זמן נמשך?
ת. כמה דקות בודדות
ש. מה קרה לך כתוצאה מאותן מכות, אם קרה בכלל משהו?
ת. לא קרה לי. הייתי בטראומה כל היום, אבל נזק פיזי לא קרה לי חוץ מהמשקפיים והפלאפון.
(ההדגשה שלי - א.ז.)**

ראה: עמ' 19 ש' 33- עמ' 20 ש' 3 לפרו'.

המתלונן כאמור פנה לרופא, אולם כשנשאל כיצד מתיישבים דבריו עם הממצאים הרפואיים השיב: **"לא זכרתי שהלכתי לרופא. אני רגיל לסבול ולהמשיך הלאה"** (ראה עמ' 20 ש' 18 לפרו').

45. ב"כ הנאשמים טענו בסיכומיהם כי במקרה זה אין מקום להרשע בתקיפה חבלנית, ואולם כל בר בי רב יכול להסיק כי מכות האגרוף והחבטות שספג המתלונן גרמו לו לכאב וסבל. בת"פ (קריות) 10273-09-08 **מדינת ישראל נ' איתן איסקוב** מיום 20.3.09 [להלן- עניין איסקוב] נקבע כי **עצם הכאב, מהווה חבלה של ממש**, ועל כן הורשע שוטר שסטר למתלונן **בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין**, למרות שהמתלונן העיד שם כי: **"לא היו סימני חבלה"** (איסקוב, פסקה 11) ושלא קיבל ימי מחלה (שם, פסקה 11) ולא התלונן מיד על כאב.

התרשמתי כי חלוף הזמן הקהה את עוצמת הכאב ועל-כן המתלונן תיאר בבית המשפט את הפגיעה כמינורית. אולם בפועל מדובר במכות אגרופים ובפגיעה מוחשית, כעולה מהתעודה הרפואית. עפ"י ספרו של כבוד השופט בדימוס, יעקב קדמי **על הדין בפלילים** (חלק שלישי) מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006, עמ' 1522, הדרישה בחבלה של ממש - היא **לפגיעה גופנית "מוחשית" כלשהי**, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי **"מוחשי"**. המתלונן ספג מכות מבלי שיכול היה להתגונן, ואף העדיף להרפות מאחזתו ביד הנאשם 2 ולאפשר לנאשמים לסיים מעשיהם, ובלבד שיניחו לו לנפשו (ראה עמ' 21 ש' 5 לפרו'). היטיב לתאר זאת העד ו. שהמתלונן ישב **"כמו שפוט"** (ראה עמ' 12 ש' 9 לפרו'). כן

ספג אגרופים ומהלומות בו זמנית בפנים ובבית החזה. הנפיחות שהתלוותה למכות הללו מעידה על חבלה ולא רק "סימן אדום שחולף תוך 24 שעות". בתפ (חי') 34952-02-11 **מדינת ישראל נ' גוסיין קולי אטקישייב** בפני כב' הש' אילן שיף מיום 31.7.11 (להלן- עניין אטקישייב) הורשע הנאשם בעבירת **תקיפה במקום בתקיפה חבלנית**. אשר על כן, לא בכדי קבע המחוקק שיש להבחין בין תקיפה סתם ובין תקיפה חבלנית, המאפיינת לדעתי, את טיב הפגיעה הנגרמת לאדם כתוצאה ממכות אגרופ על ידי מספר אנשים (כולל אופנוען עובר אורח) שניצלו את העובדה שנהג המונית מנע מהמתלונן לצאת החוצה, והנאשם 2 ממשיך להכות.

טיעונים נוספים של הסניגורים

46. הסניגורים טענו כי המתלונן דרש מהנאשמים באמצעות מתווך 4,000 שקלים כדי לחזור בו מהתלונה. המתלונן לא זכר ולא אישר נתון זה, אם כי ציין כי הדבר ייתכן (ראה עמ' 23 ש' 25 לפרו'), אולם לא הוצגה בפני ראיה לכך. יתר על כן, ייתכן והדבר הועלה במסגרת ניסיונות הפיוס שיזם הנאשם 1 כעולה מעדותו (ראה עמ' 32 ש' 20-32 לפרו'). משכך, אין פגם בעובדה שלא הגיעו לעמק השווה לגבי הסכום, מה-גם שכתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן נזקים כספיים שהתבטאו בשבירת משקפיו והטלפון הנייד. כמו-כן אני דוחה את טענת הנאשמים כי עדויות עדי התביעה תואמו, מאחר והמתלונן והעד ולעס נסעו יחד למשפט. אמנם ראוי ונכון שהשניים ימנעו מלשוחח קודם המשפט, אולם לאחר שמיעת העדויות לא התרשמתי שהיה תיאום גרסאות, אלא כל עד מסר את שארע מנקודת מבטו האישית. גם אם נטען לאי-דיוקים בעדויות, כפי שטוענים ב"כ הנאשמים בסיכומיהם לגבי ו. (ראה עמ' 45 ש' 32 עד עמ' 46 ש' 14) ור. (ראה עמ' 46 ש' 18 עד 23 לפרו') הרי שמדובר בשינויים מינוריים, הנובעים מנקודת המבט השונות בהם ניצבו, מהשלב הכרונולוגי בו הצטרפו לזירת האירוע, ואין בהם כדי להעיב על אמינותם, מה גם שעדותם בבית המשפט ניתנה לאחר כ-3 שנים מאז האירוע.

47. מעבר לנדרש אוסיף, כי אירוע מצער זה יכול היה להיחסך אילו המתלונן היה שומר פיו ולשונו ובכך שומר מצרות נפשו. החיפזון שאפיין את נהיגתו ללא כל סיבה: "**אני כל הזמן ממחר**" (ראה עמ' 24 ש' 1 לפרו'), הניעו לדחוק בנאשם 1, שכל חטאו הסתכם בכך שנסע לאט ונתן לילדים לחצות בבטחה (ראה עמ' 24 ש' 14-15 לפרו'). המתלונן בתחילה האשים, ללא ביסוס, את הנאשם 1: "**הפעלת מונה לכן אתה נוסע לאט**" (ראה עמ' 24 ש' 9 לפרו'), בעוד שהנאשם 1 ציין כי במסגרת אופי עבודתו בעיר ביתר לא נדרשת הפעלת מונה (ראה עמ' 31 ש' 26 לפרו') ובכל פנים לא הצדיק הדבר את התבטאות המתלונן המבזה. בהמשך המתלונן איים לפגוע בפרנסת הנאשם 1, בכך שיכתוב עליו פשקווילים (ראה עמ' 24 ש' 12 לפרו'). ולא התקררה דעתו עד שכינה את נהג המונית בשם "פרענק" (ראה עמ' 24 ש' 20 לפרו'), כשלמילה זו משמעות טעונה נוכח המחלוקת העדתית בעיר בית"ר לטענת הנאשמים (ראה עמ' 36 ש' 16-17 לפרו'). בבית המשפט ניסה המתלונן להתחכם ולטעון שאין מדובר במילה שנועדה לבזות קבוצות אוכלוסין מסוימות. אלא שהמילה נועדה להבנתו: "**לכל ספרדי**" (ראה עמ' 24 ש' 26 לפרו'), אולם התנהגותו זו הייתה פרובוקטיבית, וסופה מעידה על תחילתה. עם זאת, מילים אלו חמורות ככל שהיו, אינן מצדיקות את התנהגות הנאשמים שהגיבו באלימות פיזית ובמעשה בריונות בכביש, כשהם רבים מול יחיד.

48. לאור כל האמור לעיל, מאחר ואני מאמינה לעדי התביעה בעוד עדויות הנאשמים אינן אמינות בעיניי, ומששוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים תקפו את המתלונן והנאשם 2 גם איים עליו ושבר את משקפיו, **אני מרשיעה את**

שני הנאשמים בעבירה של תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, ואת נאשם 2, גם בעבירות איומים והיזק לרכוש במזיד.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד (26.1.14) בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד בועז ביטון והנאשמים ובאי כוחם.

חתימה